

Milan Kleč

Smrt

NE BOM TE Ne bom te imenoval.
IMENOVAL Ne morem tega storiti,
 čeprav sem obseden od tebe.

Zakaj si se mi prikazal?
Nikoli ne bom pozabil,
kako si prišel,
kako si prilezel
in odločno obstal.
Spogledala sva se.
Tako ko sem pomislil,
se je zgodilo tudi tebi.
Oči so ti padle
globoko v notranjost.
Kot da bi s tem hotel mene rešiti.

Začutil sem smrt,
še huje kot smrt,
čeprav sem zvedel šele kasneje,
kako so se odločili.

Kaj si morda to hotel?
Kaj si sam izvršil obsodbo?
Sploh nisi znal več hoditi.
To je bilo nekje med vsem,
kar poznam na tem svetu.

Nihče več ne govori o tebi.

Pozabili so te,
pravzaprav ne vedo niti,
da bi kdaj obstajal.
Rabljem si odnesel spomin nase.

Kaj se skriva v tvoji zapuščini?
Ali bo kdo omagal in padel?
Ali se bo kdo ugreznil, —

kljub temu da se zavedam,
kako nisi nikomur zameril.

Kako je to mogoče
in zakaj si tako plemenit
in zakaj jaz nisem mogel ničesar ukreniti?
Morda sva delala skupaj,
a kaj to pomeni?

Ne bom te imenoval.
Preveč je dvomov in dovolj je že,
da sem v zvezi s tabo
omenil Smrt.
Tako kmalu. Tako zgodaj.
Tako navsezgodaj.

Kaj me polni?

TO NI BILO
SAMO OBDOBJE

Nisem te imenoval.
Držal sem obljubo,
ki to več ni, ko povem,
da si tudi meni vzel spomin.
In takoj — ko se je zgodilo,
si se vrnil.
Priznam, da se te nisem
niti malo razveselil.
Izginil je tisti,
ki sem ga imenoval.
Prepričan sem,
da je bil tvoja žrtev.
Vse skupaj si postavil na glavo.
Sprehajam se po hiši,
kjer si me našel,
a odnašam jo s seboj.
Nepremično zreš vame,
kot da bi me izzival:

Ali se lahko
velika smrt

sprehaja
po mali smrti?

Zdaj lahko rečem, česar sem se bal:
To ni bilo samo obdobje.

Tvoj obraz je usoden.
Že ko sem ga prvič videl,
sem zaslutil,
kar sem nekdam napisal:

Kako prihajajo?
Kakšne hitrosti imajo?
Niti eden ne pride naravnost.
Mimo oči zavijajo.
Sekajo se in drobijo.
Iz več obrazov nastajajo.

Dokler ne pride naravnost.
Iz oči v oči.
Sprimejo se.
Iz njih zrasede.
Počasi se večja.
In povsem pokrije.